

Chàng trai tháng Tám

Có những người thoảng qua trong cuộc đời nhưng ta lại không bao giờ có thể quên.

Trong suốt bao nhiêu năm, nó vẫn chờ anh chờ mãi đến khi tháng 8 vào thu. Đây lại là mùa thu thứ hai sau khi anh ra đi...

Anh và nó bằng tuổi nhau, hai đứa quen nhau chỗ bến chờ xe buýt. Một đứa trắng trẻo xinh xắn, môi chúm chím, tóc tết nơ hoa trên đầu và nói giọng miền Nam đặc sệt. Đứa còn lại bị cái nắng gay gắt của những buổi trưa bay mủ làm làn da trở nên đen nhem nhưng được cái khỏe khoắn, sống mũi cao với ánh nhìn kiên định kèm theo giọng Bắc ấm áp, ngọt như “rót mật vào tai”.

Nói tiểu thư cũng không phải, công chúa đài các lại chả đúng bởi lẽ nó sinh ra trong một gia đình viên chức bình thường, cái đáng nói ở đây duy chỉ mỗi một chuyện: Nó là con một. Hết thầy tình thương yêu của bố mẹ đều dành cho nó, nó như báu vật trong gia đình được nâng niu, chiều chuộng nên tính tình ngang bướng lắm, hễ muốn là đòi cho kì được không thì nước nờ khóc òa. Là con một nhưng được cái không ích kỉ, đôi khi chỉ mè nheo, nũng nịu với bố mẹ một tí. Không phải đứa con gái nào bước vào tuổi dậy thì đều âm ường, khó tính hết cả vì chẳng qua chúng chỉ muốn được khẳng định bản thân mà thôi.

Nó thương yêu bố mẹ nhưng cực kì không thích sự quản thúc. Năm nay nó vào lớp 10, nó muốn được tự do đến trường thay vì bố vẫn thường xuyên đưa đón. Nó muốn được đạp xe đạp, vẫn hay mộng mơ đến một lúc nào đó giở xe mình chở đầy hoa và thư tình. Nhưng cái ước muốn ấy xệt qua như tia lửa điện – nhanh đến choáng đi vì thực ra nào nó có biết đi xe đâu.

Lắm lúc ngắm mình trong gương thấy nực cười vì chả có đứa trẻ nào tầm tuổi nó mà chưa biết đi hết. Nó vén tóc mái qua một bên và soi mình trước gương, thấy vết sẹo trái trên trán vẫn hồng đỏ. Cách đây vài năm, không hiểu đi đứng thế nào để bị ngã cầu thang, lộn mấy vòng rồi đập đầu vào chậu cá cảnh nhỏ.

Nước bắn tung tóe, mảnh sành văng khắp nơi còn hai chú cá vàng thi nhau giãy đành đạch, trán nó bị ghim mảnh sành chảy đầy máu. Mẹ chở nó đi bệnh viện, khâu liền năm mũi nên từ đó trở đi nó cạch tới già mấy trò có khả năng gây thương tích.

Bố dẫn nó vào chỗ đất trống trong khu chung cư gần nhà, tắt chân, tắt tay, mũ bảo hiểm đầy đủ ấy vậy mà nó cứ nhất quyết lắc đầu. Thôi thì cũng đành chiều ý nó vì nhà có mỗi cô con gái, học giỏi lại chả hư hỏng gì nên bố chiều nó lắm. Không biết sau này thế nào nhưng bây giờ nó không dám nghĩ đến chuyện đó nữa.

Có cái xe đạp cũ của mẹ cất trong kho bao nhiêu năm không nỡ bán. Hồi đó, lúc bố còn mới yêu mẹ ngày nào bố cũng chở mẹ đi rong ruổi khắp con đường làng bằng chiếc xe đạp này. Nhiều khi buồn nó vẫn lén vào nhà kho mân mê, ve vuốt chiếc xe đạp, giá mà sau này cũng có người chở nó như thế nên tạm thời trước mắt cứ đi xe buýt cho lành.

Trời thì nắng, bên lại đông người chen chúc, người già trẻ nhỏ đứng đầy đường nhưng trong lòng nó lại khắp khởi mừng vui sau khi biết nó đậu vào một trường tốt của quận. Nó muốn tự mình làm quen với ngôi trường mới trước khi có giấy gọi nhập học. Mặt nó vui lắm, miệng cứ líu lo như chim hót, chân thì nhún nhảy dưới chiếc váy xòe điểm xuyết những bông hoa nhỏ bằng ren, nó giận vì không thể viết chữ “Tôi đang vui” lên trên trán cho mọi người cùng biết. Bỗng nó thấy mọi người túa lên khi xe buýt dừng đúng vạch, nó cũng leo lên để chuẩn bị cuộc hành trình đến trường mới.

Chả trách lần đầu đi xe buýt, nó ngổ không chịu được. Nó không biết là xe buýt đã đổi qua hình thức thu vé tự động mà nó cũng chả biết vé xe buýt tháng là gì nên vẫn thường bị lũ bạn trên là người trên rừng mới xuống dù nó có hộ khẩu chứng minh nhà nó là dân Sài Gòn gốc hắc hoi. Nó thấy bác tài cứ gọi với ra sau nhắc nó, nó luống cuống không biết làm sao nên đành lay người bên cạnh đang úp cái mũ vải vào mặt để che nắng. Nó sợ! Tay vịn vào vạt áo nhàu cả một khoảng lớn, nó lí nhí hỏi anh cách mua thế nào nhưng do lười trả lời nên rút đại mấy đồng tiền xu lẻ thả vào ống rồi xé vé cái rọc. Đưa nó xong anh ngủ tiếp vì không thích bị quấy rầy.

Thế mà nó cứ đinh ninh rằng anh tốt với nó, nó tưởng anh ra tay nghĩa hiệp là vì nó. Chỉ mấy phút thấy anh mà khiến nó ngán người, nó lay anh dậy, đưa

đồng tiền 20 nghìn sáng bổ cho dúm vào tay anh.

- Trả anh tiền xe buýt ban này.

- Tôi không cần.

- Anh không phải thối đâu, em cảm ơn anh mà. – Vừa nói nó vừa lấy tay vuốt nhẹ vào bím tóc.

- Cô phiền chết đi được, để cho tôi yên! – Anh quát lớn trong xe.

Cái không gian chật chội ấy bỗng chốc im bật, mọi ánh mắt đổ dồn vào hai đứa trẻ. Từ nhỏ đến giờ chưa ai dám la nó, chưa ai làm nó bẽ mặt đến thế này. Thế là như đứa trẻ thiếu sữa, nó khóc òa trong xe buýt, khóc hết nước hết cái nước mũi chảy tèm lem. Đến cột tóc nơ trên đầu cũng bị nó làm cho méo xệch, trông bộ dạng nó thảm hại đến thế là cùng. Mọi người ai cũng nhìn nó với ánh mắt đầy ái ngại. Anh sợ nếu như mình không lên tiếng thì mọi con mắt đang chờ “ăn tươi nuốt sống” sẽ thiêu đốt cái mũ vải và con người mình nên đành phải lên tiếng:

- Tới trạm dừng!

Anh lôi nó xềnh xệch xuống xe, bỏ lại bao ánh nhìn tiếc nuối vì chưa xem hết được vở kịch. Anh kiên nhẫn chờ cho nó nín khóc mà không nói một lời, cứ thế đứng trân trân nhìn nó. Nó rất sợ người khác nhìn chăm chăm vào mặt mình, nó sợ cách anh nắm tay nó lôi đi dù trong lòng nó ít nhiều thấy ấm áp. Nó buông tay anh ra và lau khô giọt nước long lanh đang lăn dài trên má rồi nói:

- Anh dẫn em đến trường rồi em không khóc nữa.

- Trường cô ở đâu?

- Ở đường Trường Chinh cạnh nhà thờ lớn nơi có một cây cổ thụ mang tên “Nguyễn ước” đó.

- Tại sao cây cổ thụ đó lại mang tên như vậy?

- À! Vì có truyền thuyết kể lại rằng: nếu đem chôn dưới gốc cổ thụ những

mong ước của bản thân mà không được tiết lộ cho ai biết thì nó sẽ trở thành hiện thực.

- Tí nữa chúng ta cùng đến đó, tôi cũng tiện đường.

Nó mừng tới nỗi chỉ muốn nhảy vào ôm chầm lấy anh, nó phụng phịu bảo anh trả tiền xe buýt lần hai vì cái tội dám làm cho nó khóc. Nó cùng anh vào “nhòm ngó” qua cái trường một cách vội vã rồi dẫn anh đi qua xem chỗ cây cổ thụ. Mỗi đứa lấy một mảnh giấy đỏ cài sẵn trên thân cây ghi lời ước.

Có duyên gặp lại – của anh.

Mau biết đi xe đạp – của nó.

Chả ai dòm của ai vì mỗi đứa ngồi một góc, đã thế lại lấy tay che khiến nó bật cười. Anh đỏ mặt nhìn nó, hai đứa chôn chung một chỗ, giao ước nếu có duyên gặp lại sẽ cùng đào nó lên, rồi chia tay nhau.

Cách mấy ngày sau, đêm nào nó cũng mơ đến anh. Tim đập thành thịch, chân tay trở nên lóng ngóng, vụng về. Nó thấy trong lòng lạ lẫm, cứ ngồi cười một mình suốt. Từ hôm đó trở đi trưa nào nó cũng ra trạm xe buýt ngồi để hy vọng được gặp lại anh. Một hôm, hai hôm, ba hôm, cọc xe buýt thảng trên tay với đi một phần ba mà vẫn không thấy anh xuất hiện. Nó bồn chồn, lo lắng, suy nghĩ không đâu ra đâu. Nó muốn được gặp anh, được hỏi tên anh, được nghe anh nói chuyện bằng giọng Bắc trầm ấm mà nó vẫn thích. Đặc biệt là nó muốn anh giúp nó chạy xe đạp – một việc làm mà nó cho là dũng cảm nhất mỗi khi suy nghĩ đến. Nó nghĩ mãi, nghĩ mãi... chân bước lên xe buýt tự lúc nào không hay.

Nó đảo mắt lảo liên một lượt, chợt hình ảnh quen thuộc mới chỉ gặp một lần cứ ùa về trong tim. Vẫn cái dáng nằm dài tựa cửa, vẫn cái mũ vải che hết cả đầu và lần này thấy xuất hiện cả một tai nghe. Lòng nó vui như bước chân vào vườn hoa tigôn trắng, các bông hoa thì nhau nháy mắt mỉm cười cổ vũ. Nó cảm tưởng như chỗ trống bên cạnh anh dành cho nó. Sau khi xé cọc vé điếu nghệ, nó nhảy ù đến chào anh như người quen lâu ngày gặp lại. Chả để anh có sự chuẩn bị gì, nó rút tai nghe một bên nhét vào tai mình rồi giả bộ nhắm mắt chờ anh gọi:

- Này cái cô kia! Phép lịch sự tối thiểu để đâu vậy? – ánh mắt anh hằm hằm nhìn nó.

- Anh bao nhiêu tuổi mà gọi em là cô?

- Tôi gần 16 tuổi, còn cô?

- Em cũng thế, hi hi. Hóa ra chúng ta là bạn à, nhưng sao nhìn anh người lớn thế?

- Cô sinh tháng mấy? Tôi sinh tháng tám – đầu thu.

- Em sinh tháng mười một – cuối thu.

- Thôi không phải bàn cãi nữa, thua tôi ba tháng nên phải gọi là anh thôi.

Nó cười thầm trọng bụng và trưng ra một bộ mặt ngây thơ, tội nghiệp. Nó muốn anh giúp nó một việc, muốn anh chỉ cho nó biết đi xe đạp để mỗi lần sau này khi mừng tượng về anh thì nó cũng còn cái để mà nhớ. Nó nói thao thao bất tuyệt, nó ngồi trên xe buýt cả buổi chỉ để kể cho anh nghe những mộng mơ đều bắt đầu bằng câu: “Nếu em biết đi xe đạp...”. Nó hy vọng anh giúp nó thỏa ước nguyện này.

Anh không nỡ từ chối nó, anh thấy nó là một cô bé trong sáng và lương thiện, rất lâu rồi anh chưa nỡ nụ cười với ai ngoại trừ nó. Cái anh ấn tượng nhất về nó có lẽ là đứa con gái thích bím tóc. Mỗi lúc gặp anh lại thấy một kiểu khác nhau cùng chiếc nơ màu dâu đỏ chót, trông mà vầng vất hết cả đầu.

Nó lấy cái xe đạp cũ trong kho, nhờ bố tra lại dầu rồi anh cùng nó mấy chiều liên đều ra cái sân cỏ đằng sau khu chung cư gần nhà nó – nơi mà bố bảo sẽ tập xe cho mà mấy lần nó không chịu. Lần đầu tiên anh nhìn thấy một người tập xe đạp mà trang bị đầy đủ như nó, cảm giác như nhiệt độ xuống tới 0 độ C trong khi ngoài trời đang hơn 30 độ C tí xíu. Anh bật cười, nụ cười lan tỏa trong gió và cả người đối diện, không khí thoáng mát, mùi hoa oải hương đâu đây lan tỏa khắp nơi.

Chỉ nó mệt bở hơi tai bởi bản thân quá nhút nhát, trợn ngó đó mãi cứ ám ảnh, cứ bủa vây lấy nó, tập mãi hai ngày liền mà chưa đi được, các chiếc tất chỗ

đầu gối sắp sứt chỉ gần hết. Anh dọa nó ngày mai mà không đi được là anh sẽ bỏ mặc nó, anh không còn nhiều thời gian nữa vì mấy hôm nữa là lên đường về Hà Nội nhập học. Nó sợ phụ công anh, đôi mắt đen láy của nó đờm buồn nhưng lại không dám nói, chỉ nhắc bản thân phải quyết tâm cho kì được.

Hôm nay, ráng chiều rực rỡ, một nam – một nữ, một dễ thương – một đáng mến cùng nhau ra sân tập. Anh đeo nó vài vòng cho thỏa cái ước nguyện được anh chở xong anh lôi dây ipod mình vẫn hay nghe cài vào tai nó, điệu nhạc Proud of you cứ dần dần nổi lên theo lời bài hát. Anh hy vọng nó nghe nhạc để dịu bớt nỗi sợ hãi trong lòng và giúp tinh thần nó phấn chấn hơn lên.

Không biết vì sợ anh hay bản nhạc phát huy tác dụng mà một vòng... hai vòng... ba vòng... những vòng xe vẫn quay đều trên con đường rải nhựa còn dang dở. Anh rút cái bím tóc trong túi đưa tặng nó, chả biết đây là phần thưởng khen tặng khích lệ hay là món quà chia tay.

Lời anh nói mãi bây giờ nó vẫn ghim chặt trong lòng: “Em là một cô gái có nghị lực, đừng để nỗi sợ hãi của bản thân lấn át đi những thứ tốt đẹp mà đáng lẽ ra em nên có. Thay vì trốn tránh, hãy dũng cảm đối đầu vì biết đâu... vòng nguyệt quế ở ngay phía trước. Có thể mai lại gặp em, cũng có thể anh sẽ về Hà Nội. Nhưng em phải biết rằng cái kiểu bím tóc của em trông chả giống ai cả ngoại trừ đứa ngốc. Anh cũng ngốc nên thích người ngốc lắm”.

Nó nhìn anh, anh nhìn nó, hai đứa ngốc bằng tuổi cùng cười. Tiếng cười giòn rụm tan vào trong gió. Từ buổi hôm đó, anh đã không còn xuất hiện nữa. Nhưng cứ đến cuối hè, đầu thu nó vẫn dùng cái cột tóc anh tặng đón tuyến xe buýt thân quen mà anh và nó đã vô tình gặp nhau.

Hà Nội sang thu, hoa sữa nở thơm ngào ngạt hai bên đường, lá lộc vừng chuyển vàng. Liệu người miền Bắc còn nhớ người miền Nam?